B-KOMPLEX

Časopis Gymnázia Botičská

35. ročník
2. číslo 2014

Obsah

Obsah	2
Úvodník	2
Maturitní ples	3
Už nemůžu dál	3
Útržky	4
Den poté	5
Očima absolventky	6
Dar-nedar	7
Do nitra kantorovy duše	9
Sonda na DOD	13
Co si pamatuji z hodin	15
Nechte se nakazit!	16
Kultura	17
Gogolovi Hráči	17
V našem sousedství	18
Klášter Emauzy	18
Poetické okénko	19
Sport	20
Z vrcholu na dno a zpět	21
Jak vyhrát casting a natočit reklamu	22
Prokrastinace	25
Prokrastinací k BOČ?	26
Komiksový seriál Šárky Bouzkové	28
Křížovka	28
Sudoku	30
Co se chystá	31
Exkluzivní náhled do naší redakce!	32
B-KOMPLEX	1

Úvodník

Vážení čtenáři,

náš a snad i Váš sen se stává skutečností – druhé číslo časopisu B-komplex se naší redakci podařilo. Doufáme, že každé vydání časopisu přinese něco nového a jeho tvorba a četba se nestane pouze stereotypem.

Proč o tom mluvím? Odpovím narovinu – stereotyp, to je to slovo, ke kterému jsem se potřeboval dostat. Nedávno mi v učebně hudební výchovy došel jeden zajímavý fakt. Pořád dokola je slyšet, jak v této učebně hraje někdo na klavír. Proti klavíru nic nemám, naopak, je to dokonalý hudební nástroj, ale ty skladby! Stále je slyšet to samé. Copak to může být ještě zábavné? Má to smysl? Celkově mě tato situace vedla k zamyšlení nad životním stereotypem. Myslím, že nás provází všechny, což je veliká chyba.

Můj závěr – snažme se oživit si každý den, poznávejme nové věci. Budeme mít radost z výsledků nejenom my, ale věřím, že i ostatní. Ať už půjde o maličkost, jako hraní na klavír, kdy někoho ve škole zaujme úplně nová skladba, nebo o věc, která může komukoliv změnit život.

Očekáváte, že teď začnu s klasickým stereotypním představováním toho, co se dočtete v tomto čísle? Jste na omylu, já jsem se změnami již začal a nakonec, podle mě stojí za přečtení všechno, neboť články našich redaktorů jsou kvalitní a každá zformulovaná myšlenka má přece hodnotu!

Jakub Krutský 2. B

Redakce

Šéfredaktor: Adam Špán 3. C
Členové redakce: Bára Stryková 3. B, Marek Šimoník 3. B, Šárka Bouzková 2. B, Dominika Bónová 2. B, Jakub Krutský 2. B, Sára Rosecká 2. B, Bára Zeithamlová 2. B, Josefína Havelková 2. B, Daniela Kotvová 2. B, Veronika Vlasáková 1. A, Josef Kučera 1. A, Jan Šulc 1. B
Sazba, grafika: Pavel Šenkyřík 2. B
Fotografie: Karolina Rathová 3. A a další
Titulní strana: Daniela Kotvová 2. B
Korektury a patronát: Stanislava Marešová

Své příspěvky zasílejte na redakční e-mail student@gybot.cz nebo na Rojvol56@gmail.com (šéfredaktor)

Maturitní ples

Ústředním tématem tohoto čísla je ohlédnutí za jednou z nejdůležitějších událostí zimního období. Maturitním plesem žila škola téměř celý leden, a tak jsme se na něj pokusili podívat z různých úhlů pohledu. Jinak ho totiž určitě vnímají studenti z různých ročníků, studenti, absolventi či kantoři, jinak holky než kluci.

Na následujících stránkách objevíte rozmanitou mozaiku plesových zážitků. Nudit se rozhodně nebudete!

Už nemůžu dál

Šance na vítězství popadla krásné, černé lodičky na vysokém podpatku a odklopýtala někam hodně daleko společně s mou kamarádkou jménem Dobrá nálada.

Bolí mě celé tělo a hodiny nad pokladnou ukazují půl osmé večer. Na cestu, na jejímž konci na mne čekají ty zpropadené lodičky, jsem se vydala už před osmi hodinami, ale asi jsem někam špatně odbočila. Vyzkoušela jsem desítky párů bot a stále ne a ne najít ty pravé. Ať jsou černé, šedivé či tmavě modré, kožené či z koženky, na vysokém či nízkém podpatku, tak žádné nejsou tak dobré, aby alespoň trochu netlačily nebo nebyly příliš velké. Prodavačky ze mě šílely a i to mne nakonec donutilo svoji pouť ukončit. Lodičky nebudou!

Čtrnáct dní před plesem nastalo ticho před bouří. Nervozita mne pomalu začala zžírat zaživa, už kvůli těm lodičkám, a na náladě mi nepřidával ani fakt, že v šatech vypadám jako slon v koktejlkách… Jen se smějte.

A je to tu! Od rána jsem překvapivě nebyla vůbec nervózní, ale pocit bezpečí mne přes den začal opouštět, a když odpoledne nastupoval do vlaku směr Praha-Smíchov, přiložil mi Strach nůž na krk a šíleně se mi smál. Při dobíhání cílové rovinky na Václavském náměstí jsem začínala pochybovat, zda večer vůbec přežiji.

Po dostání se z několika vrstev teplého oblečení a nazutí bot na nebezpečně vysokém podpatku jsem přežila nácvik nástupu a vítězoslavně jsem obsadila s kamarádkami jeden stůl a utěšovala se, že snad vše dobře dopadne.

Při řazení na nástup mi srdce chtělo vyskočit z hrudi a běžet se schovat na záchody. Hudba začala hrát a Lucerna ztichla.

Ne, ne, ne! Teď si naopak povídat můžete a nekoukejte na mě!

Mé přání bohužel ale vyslyšeno nebylo.

Až překvapivě dobře jsme zvládli nastoupit a mně se konečně podařilo sebrat Strachu nůž a hodit ho někam mezi přihlížející.

Při předávání imatrikulačních listin a stužkování jsem se tvářila jako sluníčko a slastně jsem se zaposlouchala do cvakání foťáků. Přijala jsem gratulaci od třídní profesorky a za doprovodu hudby jsem si to namířila rovnou rychle z parketu.

Nakonec to nebyl až tak špatný večer. Mohl být lepší, ale také i horší… ples tedy hodnotím KLADNĚ!

Monika Steigerová 1. A

Útržky

Maturuji. Zní to jako doznání – možná zpověď a ano, svým způsobem na tom něco je a později stále asi bude. Je únor, do háje, a přitom prej nebyl vynechanej žádnej měsíc. Rok zpět a i ty další si jen matně vzpomínám, měsíce vlnily se kalendářem pomaleji, než přijíždí do stanice Moráň tramvaj číslo 18. A já se bez výjimky modlila za brzký konec, za ty poslední posvátné tři dny, kdy se už jen uklízí naše 30 krát 30 krát 30 cm rozměrné skříňky a chodí s hrdou tváří studenta, který je studentem, jak má být, studijní typ k pohledání, pro vysvětlení: zkoušení nehrozí mu totiž dřív než v září.

I to nejhalasnější nashledanou jsme již řekli. Důkazem je ještě stále lak na mých nehtech. Jeden velký aplaus či řada drobných, chcete-li. Záplava úsměvů, barokních dam a lamp zářících jak dětské oči na Matějské pouti. Byl to náš ples. Věta s nepodstatným podmětem i přísudkem a přívlastkem zavádějícím.

Byl to ples.

Plesů v Lucerně bylo asi víc, než je mraků na obloze, takže ani ono hovorové označení pro množství – „mraky“ – se sem nehodí. Kapela shodná s gramofonem, co pustíte na začátku celé show a druhý den přijdete a jen přesunete zobáček od středu ven, that´s all. Stoly stále stejně tam na čtyřech stojí a shrbené židle se také ještě nenarovnaly s tím, že půjdou na parket si zažidlit. Stěny mají každý večer stejné šaty, že prý nové by nepřipomínaly tolik barvu Kristova roucha stejně tak jako vášnivé milenecké noci.

Byl to náš ples.

Náš, na tom to stojí. Tak na zdraví, na studium a na zástup našich dalších plesů!

Ruth Peterová 4. B

Ruth a Jaromír Novák 4. B

Den poté

Probouzím se s kocovinou… Nejedná se o dobrovolné probuzení, nýbrž o násilné, vyvolané odpudivým zvoněním mobilu. „Dobrý den, telefonika O_2. Smím vám nabídnout jedinečnou cenovou nabídku zahrnutou v našem novém tarifu?“ Když jsem slečně konečně vysvětlil, co si může se svojí jedinečnou cenovou nabídkou v 9:00 tak leda udělat, vstal jsem. Neberte mě jako masochistu, každá buňka v mém těle chtěla, abych zůstal ležet, ale slib, který jsem bláhově dal, mě nutil vstát. Naivně jsem si myslel, že pro mě nebude problém jet druhý den po plese (a přidružené afterpárty, která ovšem JIŽ NEBYLA AKCÍ ŠKOLY) stěhovat čtvrťácké věci z Lucerny. Jak fatální omyl. Ovšem tato nepříjemná aktivita, zahrnující stěhování lavic přes celá tři patra Lucerny, odnášení stojanů na tabla a květin, které měly patrně sloužit jako dekorativní prvek, mi nabídla zcela jedinečný a těžko opakovatelný zážitek.

Oním zážitkem nemyslím to, že kvůli jakémusi „poloblbovi“, který nechápe základní dopravní značení, nemohla naše dodávka přistavit u Lucerny, a my jsme tak s lavicemi, stojany, květináči a řadou dalších rozličných předmětů pobíhali po Václavském náměstí (večer jsem své rodiče upozornil, že jestli v televizních novinách uvidí humornou scénku čtyř potácejících se adolescentů, kteří s výše zmíněnými předměty pobíhjí po centru Prahy, tak jeden z těch šílenců je i plod jejich lásky). Tento katastrofický, leč humorný scénář se naštěstí nenaplnil.

Ne, oním jedinečným zážitkem byl příchod do Lucerny, abych tak řekl „den poté“. Byla to neočekávaná zkušenost vstoupit do potemnělého tanečního sálu v naprosto prázdném až hypnotizujícím prostoru. Vše bylo uklizeno a po včerejším slavném dnu ani památky. Klasik by řekl „kdeže ty loňské sněhy jsou“, ale že to půjde až takhle rychle, to jsem doopravdy nečekal. Včera večer zde byly stovky lidí a světel, šerpování maturantů, vítání prváků, přebírání pamětních dárků a růží. A co dnes? Dnes jen dřina, lopocení se a k tomu jako zvláštní dárek pořádná migréna z vystřízlivění.

Měsíce připravování třídního vystoupení, bezpočet konfliktů a problémů a to vše prosím pro jediný aplaus, jehož zvuk nedozněl ani do příštího rána a rozplynul se do ztracena. Ten jediný večer, který uběhl tak rychle, jako by ani vůbec nebyl. Tento večer je krásným symbolem. Symbolem toho, že pro nás maturanty vše na této škole končí. Těžko říct, je-li to změna dobrá či špatná, asi záleží na úhlu pohledu. Jelikož náležím ke třídě s nejhorším studijním průměrem (co se týče současnosti, ale nedivil bych se, kdybychom trhli i historický rekord školy) tak bych řekl, že přinejmenším vedení školy, které tak vehementně oslavovalo náš odchod, se radovalo zcela upřímně a s nefingovanou radostí.

Na straně druhé tato škola je kus mého života, navštěvoval jsem ji čtyři roky, což vzhledem k tomu, že je mi pouhých 18 let, je pro mě pořádný a velice podstatný kus mého života. Potkal jsem zde mnoho lidí, po kterých se mi bude stýskat, několik, které plánuji neopustit a držet se jich i v dalších částech mého života no a pak ty… no v rámci dobré vůle řekněme, že jsem potkal i ty, po kterých se mi doopravdy stýskat nebude.

Takže co? Bude život příští lepší, či horší než život na Gybotu? Jaká je to vlastně změna, dobrá či špatná, že člověk opouští místo, které pro něj ať už v pozitivním či negativním slova smyslu něco znamená? Myslím, že záleží na každém z nás, co si z téhle části života

odnese, ať už celoživotní přátele, partnerky nebo partnery, odpor či lásku k některým vybraným oborům lidského vědění či ke kantorům, kteří se nám tyto obory vždy tak vehementně snažili zprostředkovat. Nedá se nic dělat. Život jde dál a jenom blázen by se snažil s ním rvát. Pravdou je, že změna to nemusí být dobrá, ale ani špatná, jediné doopravdy podstatné je, že je NEVYHNUTELNÁ. Náš čas prostě dozrál a je nutné posunout se dál k novým místům, lidem a zkušenostem. Jediné, co člověk může, je uchovat si kus své minulosti ve vlastní paměti. Ať už se nám zde něco líbilo či jsme to nenáviděli, podstatné je, že nás to ovlivňovalo a utvářelo a bez Gybotu v naší minulosti bychom to prostě už nebyli tak úplně my. Na shledanou v dalších kapitolách života.

Pavel K. Bystřický 4. B

Očima absolventky

Letošní maturanti již mají ples za sebou a teď jim nezbývá nic jiného, než se soustředit na opravdový cíl tohoto školního roku, kterým je pro ně maturita. Vzpomínám si velmi dobře, jak jsme se před lety vymlouvali, že nemůžeme zpracovávat maturitní otázky a posílat přihlášky na vysoké školy, protože jsme připravovali ples. Zařizování, nacvičování, těšení se, to přeci zabere spoustu času. Letos jsem díky svému bratrovi celý proces prožívala znovu a na ples se těšila spolu s ním.

Já i rodiče (maturanti Gymnázia Botičská z roku 1982) jsme oprášili své staré šerpy a vyrazili jsme do Lucerny. Musela jsem se pousmát, jak se toho za šest let mnoho nezměnilo. Večerem provázel stále stejný orchestr i moderátor, Lucerna opět trochu zestárla a maturanti měli, ostatně jako každý rok, připravené úžasné předtančení, nástup i scénky. Zatoulala jsem se v myšlenkách k večeru, který patřil nám, a vzpomínka na létajícího profesora Šímu, který sehrál roli Supermana, mě rozesmála. Uvědomila jsem si, jak je úžasné, že se učitelé do průběhu večera aktivně zapojují, a jak skvělé zážitky si všichni absolventi Gymnázia Botičská odnášejí s sebou do života.

O to víc mě pak mrzelo, že jsem na plese nepotkala mnoho spolužáků a jiných absolventů. Maturitní ples je ideálním místem a příležitostí, kde se alespoň jednou za rok můžeme setkat. Je to přece tak jednoduché, jiní to zorganizují za nás, stačí dorazit! A tak doufám, že se mi příští rok podaří oslovit bývalé spolužáky a že se sejdeme ve větším počtu.

Maturanti 2014, děkujeme za skvělý večer.

Tereza Bílková, absolventka z roku 2008

Hlavně nedělat ostudu… Na obr. Lukáš Smola 4. B

To mám ale hezké spolužačky! (4. B)

Dar-nedar

Podle tradice předávají na maturitním plese studenti dar svým třídním profesorům. Má to být výraz díků za jejich čtyřletou péči, starosti a práci. Většinou se jedná o hodnotné dary, které profesory opravdu potěší, zvláště když jejich výběr maturanti zkonzultují s některým ze spřátelených kolegů svého třídního. Někdy ale ve snaze o originalitu, vtip a překvapení se to může vymknout z ruky, jako když např. z rozbaleného daru paní profesorce Rezkové vyběhlo malé vyděšené sele, které s ní pak muselo strávit v Lucerně zbytek večera. To je spíše „danajský dar“. Většinou je to ale jinak.

Požádala jsem vyučující, zda by byli ochotni se s námi o podobný zážitek s originálním darem-nedarem podělit. Jejich odpovědi vás určitě zaujmou. Posuďte sami.

Pavla Cmuntová: Můžu přispět tímto darem – dostala jsem jednou sud piva. Bylo jasné, že doma ho nevypijeme, takže následoval profesorský večírek, kde pivo museli pít i ortodoxní vinaři. Podmínkou vstupu na akci bylo to, že každý musel přinést nějakou pivní pochoutku a připravit si scénku inspirovanou nefalšovaným " pivním humorem". V soutěži vyhrál kolega E. Markalous, jeho příspěvek je ale ve školním časopise nezveřejnitelný.

Eva Kotrčová: Od své první třídy jsem dostala zájezd dle vlastního výběru od společnosti Fischer v hodnotě 15 000 Kč a k tomu od každého studenta nějakou drobnost s sebou. V podstatě jsem rovnou mohla vyrazit: mýdlo, ručník, toaletní papír, noviny na čtení, koupací čepici, papírové kapesníčky, kolíčky na prádlo, šňůru na sušení plavek, nafukovací míč, opalovací krém, slamák, kyselé okurky (asi občerstvení na cestu ;o) atd. Byla to paráda!

Dana Nováková: Na jednom maturitním plese jsem byla svou třídou podarována dvanáctistrunnou kytarou, ze které jsem měla obrovskou radost. O půlnoci se okolo mě studenti ještě shlukli a každý mi dal sklenici kyselých okurek, protože za ta léta věděli, že nejsem na sladké a že to pro mne bude další příjemné překvapení. Ihned jsem jedny načala, s chutí se do okurky zakousla a následně ji zapila okurkovou limonádou. Příštího dne vyšla v Blesku fotka, kde jsem seděla obklopena okurkovými sklenicemi, s lakonickým komentářem: "Na maturitním plese Gymnázia Botičská dostala jedna z třídních profesorek kyselé okurky."

Vlasta Sudzinová: Od své první třídy jsem dostala závodní běžky Bohemia, v té době nedostatkové zboží, takže to už samo o sobě byl luxusní dárek. Ale oni navíc vyrobili figurínu, kterou navlékli do běžecké soupravy, ty běžky jí nasadili a na zbytek plesu ji umístili na pódium. Běžky jsem si odnesla domů a figurínu ještě v noci studenti přenesli do našeho kabinetu ve škole. Když pak při úklidu paní uklízečka otevřela dveře, málem ji leknutí porazilo. Navíc jsem se při třídních schůzkách od maminky jednoho ze studentů dozvěděla, že kvůli mému daru mají doma poničený koberec, jak na něm Honza vyráběl pro svou třídní profesorku hlavu figuríny.

Moje druhá třída byla velmi kreativní. Objednali profesionálního tanečníka, který mi během svého vystoupení měl předat zlaté hodinky s věnováním, Dostali mě! Nevyhledávám pozornost. A oni mě usadili na židli doprostřed sálu a přede mnou začala taneční show, při níž onen mladý muž postupně odhazoval i části svého oděvu! Navenek jsem byla klidná, ale pořád jsem si opakovala: „Přece jim to nezkazíš, nemůžeš jim to zkazit. Přece vědí, kdy skončit!“ Dopadlo

to dobře. Můj muž mi pak říkal: „Byl jsem hrozně nervózní, ale když jsem viděl, že jsi v klidu, uklidnil jsem se také.“ Skvělá byla moje milovaná pětaosmdesátiletá babička, která byla zvědavá, co jsem to dostala, co jsme tancovali, jak vypadal, co měl na sobě nakonec i na to, jakou barvu měly jeho boxerky! Vystoupení bylo na úrovni, profesionální, s propracovanou choreografií směřující k neotřelému předání daru. Povedlo se jim to.

Další dvě třídy se zaměřily na mé zdraví. Při opakovaných pobytech v kryokomoře jsem zrehabilitovala koleno po úrazu tak, že jsem si na něj zase mohla kleknout. A loni jsem si užila skvělý velikonoční pobyt na běžkách s přívětivou i odvrácenou tváří Jeseníků. Jedna maminka mi doporučila i vhodné trasy výletů s tím, že na Pradědu se rozhodně musí ochutnat Praděd. Mise splněna! Děkuji svým maturantům.

Alena Šmejkalová: Dostávala jsem dárky, které, jak mi studenti říkali, mě měly potěšit.
Mám ale dárek s velkou trvanlivostí. Je to kolo. Musela jsem ho hned v Lucerně ve večerní róbě na parketu vyzkoušet, bylo to fajn. Jezdím na něm dodnes a to od roku 2000. A i když mi kolega Ivan Šafařík na jednom školním cyklovýletě říkal, že bych ho už měla vyměnit za lepší, tak to hned tak neudělám. Je s ním totiž spojená spousta vzpomínek.

Martina Zýková: Já osobně jsem nic nepatřičného nedostala, ale když jsem chodila na gympl já, naši vrstevníci z paralelky dali své třídní, kterou neměli zrovna v lásce a která se jmenovala Ladislava, trabanta, jenž měl na střeše napsáno "Laťka". Fakt, kluci ho přinesli do sálu kulturního domu v Mladé Boleslavi (málo schodů, široké dveře a silné paže to opravdu umožnily). Trabant až do maturit stál na školním dvoře a pak už nevím, co s ním bylo.

Stáňa Marešová: Já jsem např. dostala od jedné své třídy krásný čajový servis značky Maříž a také vyhlídkový let balonem. Dodnes mám v mysli kouzlo tichého vznášení se nad Prahou, zvlášť když jsem ještě po přistání jako ocenění své statečnosti obdržela certifikát o absolvovaném letu s udělením šlechtického titulu „hraběnka von Průhonic“.

Stáňa Marešová

Do nitra kantorovy duše

aneb když se blížil ples

Ples Gymnázia Botičská je každý rok vrcholnou společenskou událostí, která je naší školou pořádána. Nás, stejně jako věřím, že i Vás, milí čtenáři, by určitě zajímalo, jak se na tuto kulturní akci roku připravovali naši oblíbení profesoři.

Z toho důvodu jsme si domluvili schůzku s některými z nich a doufali jsme, že nám odkryjí roušku tajemství svých příprav, prožitků i zážitků týkajících se plesů. Rozhovor jsme uskutečnili se dvěma zástupci maturitního ročníku. Jednalo se o třídního profesora 4. B Jakuba Šafaříka a třídní profesorku 4. A Vlastu Čepelovou. Dále jsme vyzpovídali třídní profesorku 1. C Zuzanu Hruškovou a třídního profesora 1. B Petra Šímu. Naši žádost o rozhovor také přijal ředitel Gymnázia Botičská Stanislav Luňák, bývalý ředitel pan Ivan Šafařík a koordinátorka celého plesu paní profesorka Pavla Cmuntová. Připravili jsme si tedy pro Vás sedm krátkých rozhovorů. Přejeme příjemné čtení.

Rozhovor s Jakubem Šafaříkem

BK: „Jak dlouho učíte zde na gymnáziu?“
Jakub Šafařík: „Sedmým rokem.“
BK: „Jste pravidelným účastníkem maturitního plesu Gymnázia Botičská?“
Jakub Šafařík: „Účastním se vždy, tudíž pravidelně.“
BK: „Je pro Vás letošní ples nějak výjimečný?“
Jakub Šafařík: „Určitě je, protože jsem letos poprvé třídním profesorem maturitního ročníku.“
BK: „Spočívá výjimečnost tohoto plesu také v nějakých speciálních přípravách?“
Jakub Šafařík: „Přípravy jsou složitější oproti ostatním plesům. Je to z důvodu nácviku vystoupení a slavnostního nástupu na ples.“
BK: „Jste nervózní ze svého prvního plesu v roli třídního profesora maturitního ročníku?“
Jakub Šafařík: „Zatím ne.“
BK: „Tančíte na plesech rád?“
Jakub Šafařík: „Ano, ale letos bohužel ze zdravotního důvodu nebudu moct.“

Rozhovor se Stanislavem Luňákem

BK: „Jak dlouho učíte zde na gymnáziu?“
Stanislav Luňák: „Dvacátým druhým rokem.“
BK: „A jak dlouho zastáváte post ředitele gymnázia?“
Stanislav Luňák: „Na postu ředitele jsem pátým rokem.“
BK: „Jste pravidelným účastníkem maturitního plesu Gymnázia Botičská?“
Stanislav Luňák: „Ano.“
BK: „Připravujete se nějak speciálně na letošní ples?“
Stanislav Luňák: „No určitě, samozřejmě, pečlivě se připravuji každý rok. Vždy jsem před plesem trénoval tance, letos jsem to nestíhal, tak jsem si aspoň koupil nový oblek.“
BK: „A kromě toho, je pro Vás tento ples nějak výjimečný?“
Stanislav Luňák: „Bohužel, když je to můj dvaadvacátý gyboťácký ples, tak mi již maturitní plesy trochu splývají. Věřím, že určitě něčím výjimečný bude, ale zatím ještě nevím čím.“
BK: „Máte připravenou slavnostní řeč?“
Stanislav Luňák: „Ne. Naštěstí na Gymnáziu Botičská je tradicí, že ani učitelé ani ředitel na plese nemluví. Já osobně jsem moc rád.“
BK: „Vnímal jste jinak ples jako žák, profesor a následně ředitel?“
Stanislav Luňák: „Já myslím, že plesy vnímám pořád stejně. Za mých studijních let se nedělala after- party, což znamenalo, že si všichni naplno užili

ples až do konce. A plesy bývaly do pozdějších nočních hodin. Dnes mi připadá, že mnoho návštěvníků utíká již před půlnocí pryč na metro."
BK: „Je nějaký ples, na který rád vzpomínáte?"
Stanislav Luňák: „Nejvíc samozřejmě vzpomínám na svůj maturitní ples a také na ples, kde jsem byl sám třídním profesorem maturitního ročníku."
BK: „Stala se Vám někdy nějaká veselá historka?"
Stanislav Luňák: „Napadá mě jediná. Když jsem měl svůj maturitní ples, tak jsme losovali, s kým budeme z profesorského sboru tančit. Já jsem si vylosoval paní profesorku na ruštinu, která byla velmi malá. Měřila asi 150 cm. A protože já mám přes 190 cm, tak to byl opravdu velice komický taneční pár, ona mi prostě koukala někam na břicho. Nakonec jsme to spolu nějak zvládli a po plese jsem začal mít lepší známky z ruštiny. Tak jsem byl nakonec moc rád, že jsem si s ní zatančil.
Další vtipná historka byla, když mi v osmadvaceti letech má maturitní třída dala důchodcovské bačkory a křeslo. Připadal jsem si opravdu starý. Domnívám se však, že nejzajímavější historku s plesem má paní profesorka Rezková, tu by vám ale sdělit musela ona."

Rozhovor se Zuzanou Hruškovou

BK: „Jak dlouho učíte zde na gymnáziu?"
Zuzana Hrušková: „Třetím rokem."
BK: „Zúčastňujete se pravidelně maturitního plesu Gymnázia Botičská?"
Zuzana Hrušková: „Od doby, co učím zde na gymnáziu, tak se účastním pravidelně. Po odmaturování na Botičské jsem se zúčastnila plesu asi dvakrát."
BK: „Je pro Vás letošní ples nějak výjimečný? Jste třídní profesorkou prvního ročníku, který je zároveň vaší první třídou."
Zuzana Hrušková: „Myslím si, že ples obecně je pro mě výjimečnou událostí, které se zúčastňuji pravidelně. Je to také jediný ples, na který za celý rok chodím. Tentokrát je pro mě tento ples výjimečnější právě z důvodů, o kterých jsi mluvil."
BK: „Spočívá to také v nějakých speciálních přípravách?
Zuzana Hrušková: Myslím si, že ani ne. My jsme trénovali akorát nástup. Oproti dřívějším ročníkům máme stužky. Takže alespoň tohle jsme trénovali."
BK: „Změnil se nějak Váš náhled na ples? Myslím srovnání z pohledu studentky a nyní profesorky?"
Zuzana Hrušková: „Asi mě to teď baví víc. Ples mi připadá zábavnější. Důvod ale netuším. Myslím si, že je to možná tím, že již znám školu lépe než jako studentka, ale jinak nevím."

Rozhovor s Pavlou Cmuntovou

BK: „Jak dlouho učíte zde na gymnáziu?"
Pavla Cmuntová: „Tak to vím naprosto přesně, protože zde učím 20 let."
BK: „Účastníte se maturitního plesu pravidelně?"
Pavla Cmuntová: „Ano. Účastním se každý rok."
BK: „Co vše pro Vás ples obnáší? Máte nějakou speciální přípravu?"
Pavla Cmuntová: „ Považuji maturitní ples za největší společenskou akci našeho gymnázia, která školu reprezentuje. Kolegyně, která dříve plesy organizovala, bývalá paní ředitelka Švestková, se snažila o vysokou společenskou úroveň plesu. Již pátým rokem dělám spolu se studentským plesovým výborem maximum pro to, abych v této tradici pokračovala. Mám samozřejmě také srovnání

i s maturitními plesy jiných škol a myslím si, že náš ples pomyslnou laťku udržuje vysoko."
BK: „Máte trému z toho, jak ples dopadne?"
Pavla Cmuntová: „Vždy. Od té chvíle, co jsem začala ples organizovat, cítím osobní zodpovědnost za průběh plesu."
BK: „Dodržujete nějakou svou předplesovou tradici?"
Pavla Cmuntová: „Musím přiznat, že ano. Asi před deseti lety jsem začala krátce před plesem dodržovat dietu, abych se vešla do večerních šatů. V té době se mi některé kolegyně, tedy hlavně kolegové smáli. Z hodnověrných zdrojů vím, že v současné době takzvanou „předplesovku" drží mnohé kolegyně. Letos jsem ji ale vynechala, protože jsem neměla dostatečnou energii."
BK: „Je pro Vás náročné organizovat maturitní ples?"
Pavla Cmuntová: „Je to velmi náročné. Jedná se o půlroční přípravu. Každý týden se scházím se studenty a postupně plníme jednotlivé úkoly itineráře. Večer uběhne jako voda a ten, kdo není zapojený do příprav, si ani nemůže uvědomit, jak je organizace náročná. Pokud je ale plesový výbor tak akční, jako v tomto školním roce, je radost ples připravovat. "
BK: „Je pro Vás letošní ples něčím výjimečný?"
Pavla Cmuntová: „Není. Ale jedinečný je každý rok, vždy záleží na míře zapojení studentů čtvrtého ročníku.

Rozhovor s Petrem Šímou

BK: „První otázka zní, jak dlouho učíte na této škole?"
Petr Šíma: „Letos je to již třináctý rok."
BK: „Účastníte se maturitního plesu pravidelně?"
Petr Šíma: „Myslím, že jsem nikdy nechyběl."

BK: „Jaký význam má pro Váš letošní ples? Popřípadě, vidíte nějaký rozdíl mezi tím být na plese třídním profesorem čtvrtého ročníku a být profesorem prvního ročníku?"
Petr Šíma: „Těším se na imatrikulační ples svých prváků. Bohužel ale vidím, že rok od roku chodí méně a méně lidí. Což mě opravdu mrzí, protože to byla vždy tradiční a velkolepá akce gymnázia, ale to, že ubývá zájem mezi studenty, mě mrzí. Rozdíl vidím v přípravách. Když člověku maturuje jeho třída, tak nácviku musí věnovat mnohem více času, oproti prvnímu ročníku, kde se jedná pouze o přípravu imatrikulačních listů a stužek.
BK: Připravujete se na ples nějak speciálně?"
Petr Šíma: „No, kolegyně vždy přijdou, že si musí nechat udělat před plesem hlavu. To já nedělám. Myslím si, že je nejdůležitější se pořádně vyspat, aby si to člověk pořádně užil."
BK: „Je některý z plesů, na který opravdu rád vzpomínáte? Stalo se vám někdy něco vtipného, o co byste se rád s námi podělil?"
Petr Šíma: „Já mám za sebou dva maturitní plesy svých tříd, na kterých jsem vystupoval vždy trošku netradičně. Když maturovala má první třída, tak jsem létal po Lucerně jako Superman, a když maturovala má druhá třída, tak jsem byl Růžovým panterem. Historka mě napadá jediná. Když jsem přiváděl svůj první ročník, jednalo se o mou první třídu, tak mě během toho plesu pozvali na panáka. Já jsem nevěděl, jestli se to

může nebo nemůže, a tak jsem jim řekl, ať počkají, že se poradím s kolegyněmi v lóži. Kolegyně mi poradily, ať jdu. Tak jsme si dali všichni panáka. Ukázalo se však, že ty kolegyně myslely, že budu mít panáka jen já sám a ne že budou pít všichni. Nakonec se z toho stala taková dobrá tradice a já doufám, že je letos znovu uvidím."

Rozhovor s Vlastou Čepelovou

BK: „Jak dlouho učíte zde na gymnáziu?"
Vlasta Čepelová: „Devatenáct a půl roku."
BK: „Jste pravidelným účastníkem maturitního plesu Gymnázia Botičská?"
Vlasta Čepelová: „Dá se říci, že ano. Jsem takový pasivní pozorovatel."
BK: „Je pro Vás letošní ples nějak výjimečný?"
Vlasta Čepelová: „Jednoznačně je výjimečný, protože odvádím své děti a moc se na to těším, jak na jejich vystoupení, tak na předtančení, prostě na vše."
BK: „Spočívá výjimečnost tohoto plesu také v nějakých speciálních přípravách?"
Vlasta Čepelová: „Přípravy pro mě nebyly náročné, ba naopak byly pro mě příjemné. Má třída byla naprosto perfektně sehraná. Vše mě naučili, ukázali, spolupracovali a myslím si, že mě tak hezky opečovávali."
BK: „Máte nějakou speciální předplesovou přípravu?"
Vlasta Čepelová: „Jen když přijmu studenty nebo když je odvádím. Pak samozřejmě plesu předchází kadeřník, manikúra a příprava šatů, protože normálně na ples jinak chodím v kalhotách. Jinak také držím předplesovou dietu, ale pouze když jsem třídní prváků nebo čtvrťáků."
BK: „Je nějaký ples, na který ráda vzpomínáte?"
Vlasta Čepelová: „Vzpomínám pouze na ty, když člověk přijme nebo odvádí studenty. Jinak ne."

Rozhovor s Ivanem Šafaříkem

BK: „Jak dlouho učíte zde na gymnáziu?"
Ivan Šafařík: „Od roku 1973 do roku 1990 jsem působil jako řadový profesor. Od 1990 do roku 1999 jsem byl zástupcem paní ředitelky Švestkové. Po jejím odchodu, tedy roku 1999 jsem 11 let působil jako ředitel gymnázia. Od roku 2009 jsem opět řadovým profesorem."
BK: „Jste pravidelným účastníkem maturitního plesu Gymnázia Botičská?"
Ivan Šafařík: „Plesů jsem se pravidelně účastnil, ale v určitém věku mě to přestalo bavit a začalo unavovat. Je to proto, že jsem jich absolvoval již tolik."
BK: „Pamatujete si na svůj první ples? V dobách, kdy jste býval středoškolák? Popřípadě na plesy Gymnázia Botičská?"
Ivan Šafařík: „Jistě že si na svůj maturitní ples pamatuji. Tehdy byl v módě twist. Co se týká naší školy, tak jsem absolvoval asi pětadvacet plesů, které se konaly v „Repre". Teprve až někdy v 90. letech se to přeneslo do jiných prostor. Plesy byly dvakrát na Vinohradech v Národním domě, pak několikrát v Paláci kultury a nakonec se přemístily do Lucerny. Zajímavé na našich plesech bylo, že studenti neměli jen předtančení, ale i doprovodný program, který spočíval ve formě vystoupení. Scénky, které dnes studenti dělají, jsou skvělá záležitost, která tedy navazuje na již letitou tradici. V úplných začátcích na našem gymnáziu působila profesorka Boudová, která vedla dramatický soubor a šermířský klub, se kterými vždy připravila alegorické vystoupení. Myslím si, že to bylo velice pěkné a zajímavé."
BK: „Je nějaký ples, na který rád vzpomínáte?"

Ivan Šafařík: „Vzpomínám na plesy, které mám spojené s nějakými oblíbenými třídami. Třeba první ples v roce 1974. Do této třídy chodil pan profesor Markalous. Dále na svůj první ples v pozici třídního profesora v roce 1990.“
BK: „Stala se Vám nějaká veselá příhoda, o kterou byste se chtěl s námi podělit?“
Ivan Šafařík: „Věříte, že jsem si tam vždy připadal trochu více zodpovědně, někdy jsem měl ples dokonce na starost, a proto jsem si ples mnohdy tak vesele neužíval.“
BK: „V souvislosti s naší předchozí otázkou. Máte nějakou nepříjemnou vzpomínku z plesu?“
Ivan Šafařík: „Já jsem vždycky studentům říkal, že by se lidé měli na plesech chovat slušně. Ano, sem tam se někdo opil a byli to i naši studenti. Nepamatuji si, že bychom měli nějaké nepříjemnosti, ba dokonce, že by někdo ples zostudil. Naše plesy byly vždy na úrovni.“
BK: „Vnímáte plesy nějak rozdílně? Myslíme tím, když jste byl jako student, profesor, zástupce ředitele a nakonec ředitel?“
Ivan Šafařík: „Ne. Já jsem tady celý život a plesy pro mě znamenaly vždy vrcholnou událost gymnázia. Jediný rozdíl, který vnímám, je způsobený věkem. Jakožto mladík jsem plesy vnímal jinak nežli dnes.“
BK: „Co se vám na našem plese líbí nejvíce?“
Ivan Šafařík: „Ples mi vždy připadal jako skvělá příležitost pro setkávání s absolventy. Věřím, že tolik absolventů jako chodí na plesy Botičské, nechodí na žádný jiný maturitní ples. Znám jich několik, kteří od opuštění školy nevynechali žádný ples. Studenti mají k naší škole často silnou vazbu.“

M. Šimoník a M. Němec 3. B

Tančit v Lucerně na boso není ideální, to může potvrdit i prof. Jana Hook (foto S. Luňák)

Sonda na DOD

Skromná sonda na Dni otevřených dveří

V Den otevřených dveří jsem vyrazil do chodeb našeho gymnázia pod maskou vzorného studenta provázejícího zájemce o studium. V nečekaném momentě jsem však vypálil na nic netušící oběti salvu tří nevinných otázek a nestačil se divit výsledkům, které naznačují přítomnost bájné humanitní minority.

Výsledky jsou samozřejmě jen tak pro zajímavost a absolutně o ničem nevypovídají, vzorek byl koneckonců pouze 11 žáků.

1) Váš nejoblíbenější předmět?

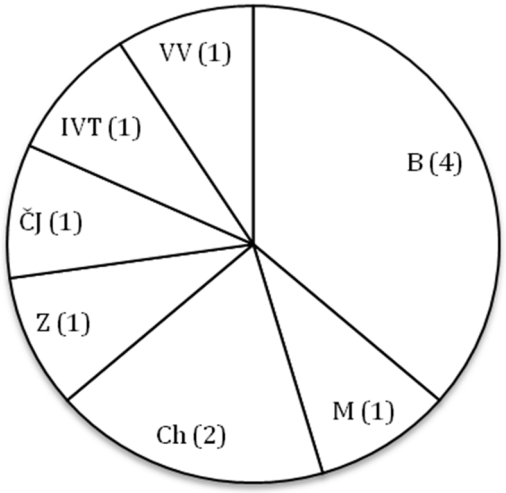

2) Uvažujete o povolání s přírodovědným zaměřením?

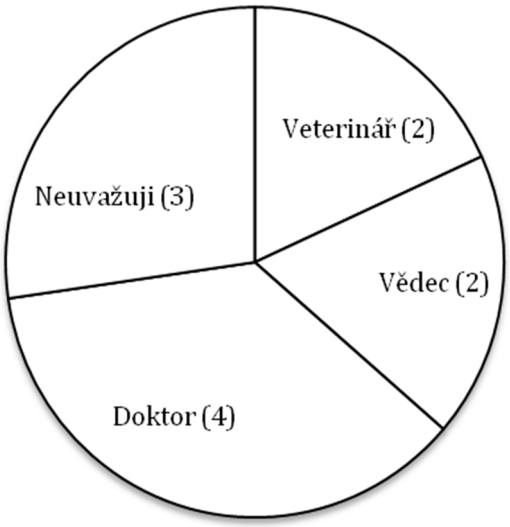

3.) Váš nejméně oblíbený předmět?

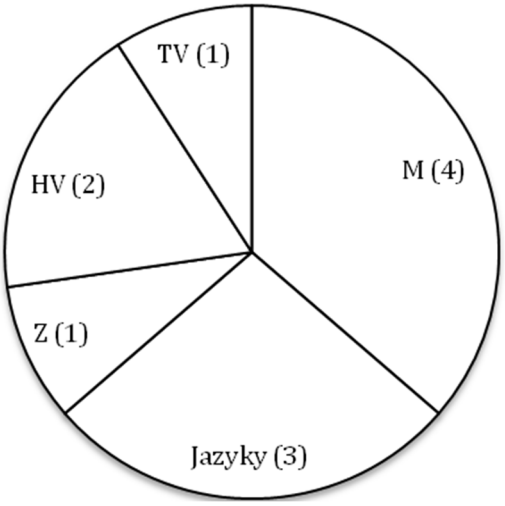

Chtěl bych poděkovat Karolíně Sedláčkové ze 4. C za pomoc se sbíráním dat.

Adam Špán 3. C

Co si pamatuji z hodin

Občas mi připadá, že každý učitel má pocit, že právě ten jeho předmět je nejdůležitější, a vyžaduje po nás ledajaké detaily. Přes veškerou snahu obohatit nás o vědomosti nám však v hlavě uvíznou jen málokteré informace. Rozhodla jsem se tedy sepsat několik věcí, které si za ten rok a něco na tomto gymnáziu pamatuji a dodávám ke každé informaci předmět, ze kterého jsem se tyto opravdu nepostradatelné věci dozvěděla:

- Pokud se chceme mít dobře, máme jít buď do politiky, nebo pryč z této země (zeměpis)
- Spojovník není pomlčka, pomlčka je delší, tenčí a jinak posazená (IVT)
- Z jedné kytky, co je v Botanické zahradě, se vyrábí extáze, ale v našich podmínkách to nejde (biologie)
- LSD se vyrábí ze stejných látek jako hormonální antikoncepce (biologie, touto informací si nejsem až tak jistá, ale u námelových alkaloidů to mám napsáno)
- Jak vypadají lysohlávky (biologie)
- Václavky ve tmě svítí (biologie)
- Z jaké strany se správně vyřezávají okna do střechy (IVT)
- Máme snad platit za to, že se nějaká holka nechala někde támhle „zbouchnout“ na motorce? (IVT)
- Když chcete krást, tak jedině v milionech, na to pak nikdo nepřijde (zeměpis)
- Mars je červený, protože na něm měli komunisti základnu (zeměpis, tato informace však byla následně vyvrácena)
- Dekameron je pravděpodobně pěkně nestydatá knížka (český jazyk, referát spolužačky)
- Pokud se Vám to líbí, pravděpodobně se to nelíbí profesorovi (výtvarná výchova, vlastní poznatek)

Šárka Bouzková 2. B

Josefína Konečná 3. D

Nechte se nakazit!

Počasí tolik ovlivňuje to, co si myslíme, jakou máme náladu. Proč to tak je? Jak je možné, že den pod mrakem, nebo dokonce déšť jsou příčinou naší mrzutosti? Ano, máme více starostí. Musíme se tepleji obléct, případně popadnout deštník či klobouk. Všimla jsem si, že lidé vracející se pravidelně domů za tmy mají horší náladu. Četla jsem o lidech žijících za polárním kruhem. Prý nejnepříjemnějším faktorem žití tam není zima, ale právě dlouhotrvající šero. Lidé jsou bez světla mnohem depresivnější. Jaká ironie, když vidím dnešní mladé zalezlé doma ve svých pokojích se zataženými závěsy! Divme se pak, že jsme nabručení a mrzutí. Další fakt je, že nemáme ani chuť se svou nenáladou bojovat. Škaredíme se na celý svět.

Myslím, že s troškou snahy dokážeme najít v každém dni důvod mít dobrou náladu. Kdo si zatím nenašel činnost, písničku, která by ho dovedla takzvaně hodit do nálady, měl by hned začít. Potřebujeme jako sůl maličké radosti života, které nám ho pořádně okoření. Je samozřejmé, že tuto radu nelze aplikovat na všechny dny. Jsou dny, dokonce týdny, kdy se nám všechno boří pod rukama, nic se nám nedaří. Od toho ale máme přátele, aby se nás zastali a povzbudili nás, případně pomohli začít znova. Kdo by chtěl žít v depresi? Buďme i my oporou pro naše přátele.

Vzpomínám si na jeden den v únoru. Byl prvním ze série teplejších a slunečných dní za celou zimu. Bylo nádherně. Ptáci zpívali a sluneční paprsky mě hladily po obličeji. Ovíval mě lehoučký vánek, takový čerstvý a ne moc studený. Zastavila jsem se a nastavila obličej slunci. Tolik mi po zimě chybělo. Hřející dotek mi vykouzlil úsměv od ucha k uchu. Ať už přijde jaro! I lidé okolo mě chodí najednou vzpřímeněji s nevyslovenou nadějí lepších zítřků.

Závěrem bych chtěla říct, že abychom se cítili každý den dobře, nemusí se okolo nás nutně dít nic zvláštního. Nakažme ostatní svou radostí, kterou ani pořádně nedokážeme popsat, kdy naše „já“ má akutní potřebu vykřičet do světa své nadšení ze života. Zapomeňme na stres a starosti. Ty vyčkávají, až se vrátíme domů, aby se na nás mohly vrhnout. Stačí vykročit do každého dne s povzbuzením, které můžeme věnovat v podobě obyčejného úsměvu nejen našim přátelům, ale i neznámým lidem v tramvaji. Oni to ocení. Vždyť i jim můžeme změnit život. To by stálo za to, nebo ne?

Dominika Bónová 2. B

Foto Karolína Rathová 3. A

Kultura

Kultura je dědictví, které nám po mnoho generací zanechává poučení, ale i zábavu. Právě kvůli její hodnotě se Vám v každém čísle pokusíme poukázat na nějaké bohatství z kulturního světa, které Vás může zaujmout a donutit ponořit se do něj ještě hlouběji.

Gogolovi Hráči

V dnešní recenzi se seznámíme s divadelním představením Hráči od ruského autora Nikolaje Vasiljeviče Gogola. Tento autor napsal pouze tři divadelní hry. Mezi nejznámější rozhodně patří Revizor, avšak všechny jeho komedie v sobě skrývají genialitu, která navenek pobaví, ale uvnitř uvede k zamyšlení nad tím, jak žijeme.

Představení jsem zhlédl v příjemném divadle Rokoko, ve kterém se tvorby inscenace ujal režisér Petr Svojtka.

V příběhu se seznámíme s karetními hráči, pro které poctivost není vyznávanou ctností. Celá hra je postavena na podvodech. Jeden podvodník totiž potká skupinu dalších podvodníků. Celý příběh graduje k očekávanému cíli, avšak autor nás překvapí a vše dopadne naprosto nečekaně. Jeden podvod za druhým je nakonec předstižen jiným velikým podvodem. Hlavní hrdina, kterého dokonale ztvárnil Michal Dlouhý, si slibuje veliké zisky, avšak on sám je nakonec úplně oškubán. Proti němu totiž stojí skupina hráčů, kteří jsou stejně zkažení jako on, avšak ještě prozíravější. Těchto nelehkých rolí se výborně ujali Vasil Fridrich, Aleš Procházka a Lukáš Jurek.

Autor nám tímto příběhem ukáže nejenom hru osudu, ale také morální stav společnosti. Chce upozornit na naše chování, na principy, kterých se někteří drží, na to, že žijeme v době, kdy všichni myslí pouze na sebe. Podává to však formou výsměchu. V pozadí celého příběhu se vyskytuje sluha Gavrilka, kterého přesvědčivě vystihl Jaromír Nosek, jenž je geniálním protikladem myšlenky příběhu. Jeho život je v bídě, avšak provází ho bezstarostnost. Možná nemá hromady peněz, ale principem je jeho život mnohem bohatší než život výše zmíněných postav. Další podobnou postavou je Glov mladší, v podání Martina Písaříka, který je pouze zneužitou figurkou. Tyto dvě postavy jsou hlavními hybateli zábavy v této hře.

Krátce se také ohlédnu za zpracováním scény a kostýmů. Děj se po celou dobu odehrává v hotelovém pokoji. Kostýmy jsou pouhými kopiemi dané doby. Skoro to až svádí k tomu, říct, že je to prosté a nezajímavé. Já si však myslím, že je to další důkaz geniality nejen autora, ale také herectví. S tímto málem nás herci pobaví, ale také nám přímočaře bez rozptylování předají hodnotné poselství.

Tato hra je zaručeným klíčem k zábavě. Během představení se vzniklým situacím rozhodně zasmějete. Jakmile však tento okamžik opadne, věřím, že si každý začne uvědomovat myšlenku, kterou nám chtěl Gogol sdělit. Když jsem si tento kontrast uvědomil, přeběhl mi mráz po zádech. Vždyť se bavíme tím, že se smějeme našim chybám, že se smějeme tomu, jaké praktiky někteří používají na úkor ostatních pro prospěch svůj, že se vlastně smějeme tomu, co není vůbec vtipné…

Jakub Krutský 2. B

V našem sousedství

Chtěli bychom v našem časopise zavést novou rubriku a to Známá místa poblíž našeho gymnázia. Dnes vám přiblížíme historicky i kulturně velmi významné místo, jež má souvislost i s životem na naší škole, jak se dočtete.

Klášter Emauzy

Klášter s chrámem Panny Marie byl založen roku 1347 Karlem IV. pro řád slovanských benediktinů. Pěstovala se zde vzdělanost v duchu staroslověnských liturgií. Bylo zde i skriptorium (písařská dílna) a škola. Jméno klášter získal podle kapitoly z Evangelia popisující setkání Krista s učedníky v Emauzích, a ta se také četla právě v den jeho vysvěcení. Během husitských válek se stal klášter útočištěm pro utrakvisty (směr vycházející z husitství). Na začátku 17. stol. byl vrácen zpět katolíkům. Záhy však v r. 1611 byl vypleněn pasovskými vojsky. Roku 1633 byl dán řádu španělských benediktinů. Ti provedli úpravy v barokním duchu. Po reformách Josefa II. však přišel o finance a začal chudnout. Nakonec byl roku 1880 předán do rukou německého, opět benediktinského řádu z Beuronu. Zůstali až do roku 1919, kdy byli vyhoštěni, ale r. 1920 se opět vrátili. Definitivně ho ale opustili r. 1941, kdy klášter zkonfiskovali nacisté. V únoru 1945 byl klášter silně poškozen náletem angloamerických vzdušných sil (Praha byla zaměněna za Drážďany). Po r. 1948 byl klášter sídlem vědecko-lékařských institucí. V letech 1965-1968 byly provedeny rekonstrukce a klášter získal známé věžovité pilíře. Roku 1990 se vrací zpět benediktinům.

Zachovalo se poměrně málo z původní výzdoby, pouze klenutá chodba v hlavní budově s freskami s výjevy ze Starého a Nového zákona. Za zmínku také stojí, že klášter byl vysvěcen ke cti Panny Marie, Jeronýma, Cyrila, Metoděje, Vojtěcha a Prokopa.

Dnes se v klášteře konají různé výstavy či koncerty. Mnozí z vás určitě vědí, že i naše škola v těchto krásných prostorách s nádhernou akustikou několikrát uspořádala vánoční koncerty Divertimenta. Sídlí zde také nadační fond Magdaléna, jehož cílem je pomoci rodinám, ve kterých někdo onemocní rakovinou, a také pomoc těm, kteří se nemocným věnují v rámci své profese. S tímto fondem některé naše studentky spolupracují jako dobrovolnice a v loňském roce se pro tyto jeho nové prostory na naší škole konala sbírka Daruj knížku. Pokud byste se chtěli do dobrovolnické činnosti také něčím zapojit, obraťte se na prof. Marešovou.

Honza Šulc 1. B, foto Tereza Rojková 1. B

Poetické okénko

Zašlé trylky

Zvonkohra, co hrála k štěstí,
je slyšet kdesi v dálce.
Nevěřím, však slyším zvěsti
o nekonečné válce.

Slunce svítí, vzduch je čistý,
já stojím ale za sklem.
Chtěl bych cítit vlahé listy,
neb sápu se jen za snem.

Melodie trýzní uši
tou krásou zašlých trylků.
Slzy očím tolik sluší,
jak oči pavím pírkům.

Purpurové nebe vlahé
je krásné, ale smutné.
Vzpomínky jsou věčně drahé,
a možná proto nutné.

Smutný ten

Smutný ten, kdo hledá štěstí
v penězích a marnostech.
Přece jen to o něm zvěstí
prohnilost již na kostech.

Smutný ten, kdo hledá lásku
v soucitu a podobě.
A pak pro každou novou vrásku
končí znovu v chudobě.

Smutný ten, kdo hledá přátel
ve štěstí a úsměvech.
A pak se diví, že je ztrácel
v depresivních záchvěvech.

Smutný ten, kdo hledá cestu
nejsnazší a nejkratší.
A pak, když dojde k svému trestu
šel by trním nejradši.

Adam Špán 3. C

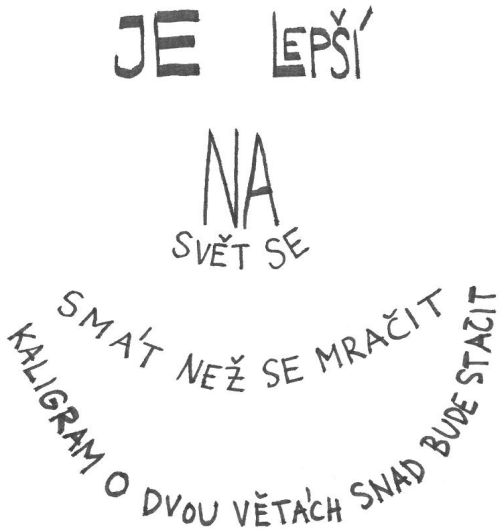

Anna Kopecká 3. B

Josefína Konečná 3. D

Sport

Od vydání minulého čísla B-komplexu uplynula už spousta času, ale na školním sportovním poli se vinou zimních měsíců konal pouze VAVOT, zato ve vrcholovém sportu se událo tolik věcí, že by se dala sepsat kniha…

VAVOT

Už tradičně se i v tomto školním roce konal před Vánočními prázdninami Vánoční volejbalový turnaj (VAVOT). Šestičlenná družstva každé třídy měřila svoji sílu s ostatními v propracovaném pavouku zápasů. Nejlépe z celého turnaje vyšla třída 3. A, která si dokázala poradit i s favorizovanou 4. B, obhájci titulu, a získala možnost zahrát si s výběrem profesorů. Zápas s profesory byl velmi vyrovnaný, v nafukovací hale se vytvořila skvělá divácká atmosféra, která hnala studenty k vítězství, ale ani to však nestačilo, a v konečném výsledku se musela 3. A sklonit před zkušenějším týmem profesorů.

Vrcholový sport

Poslední dobou se veškerý vrcholový sport točil kolem olympiády. Spousta lidí olympiádu v Soči kritizovala, jednak kvůli politice Ruska, nákladům na její realizaci a taky kvůli změně okolní krajiny při výstavbě všech sportovních areálů. Někteří se také snažili olympiádu zmařit či způsobit neštěstí při atentátních výhružkách, ať už Rusku či olympijským svazům jiných zemí.

Ať už tak či onak olympijské hry letos v Soči se opravdu povedly, organizátoři byli dokonale připraveni i na nepřízeň počasí a Rusové na sebe mohou být znovu hrdí tak, jako tomu bylo už v minulosti. Všechny moderní arény a sportoviště okouzlily celý svět již při sledování televize, o to větší to musel být zážitek jak pro diváky, tak i pro sportovce v samotném centru dění. A těm českým se zde dařilo nejlépe v celé naší historii. Jak většina lidí ví, naše výprava přivezla osm cenných kovů, z toho dvě zlaté.

Velmi vyzdvihovaný a úžasný podíl na této sbírce má v Česku dříve nepříliš sledovaný sport – biatlon. Tihle „myslivci na lyžích“, jak bývají někdy posměšně nazýváni, získali hned pět stříbrných či bronzových kotoučů. Další dvě přidala stálice světové špičky rychlobruslení Martina Sáblíková. Poslední kousek se zlatým odleskem visí na krku snowboardistce Evě Samkové. Ale ani další čeští sportovci neměli k vysněnému úspěchu tak daleko, na U-rampě nevyšlo finále Šárce Pančochové podle jejích představ, Ondra Bank zajel skvělé první jízdy jak v superkombinaci, tak v „obřáku“, ale v konečné fázi vždy vsadil víc na jistotu, než riziko, což ho posunulo pod stupně vítězů. Nejvíce sledovaným, ale také nejvíce kritizovaným sportem OH byl již tradičně lední hokej. Hráči podali dobré výkony, na lepší umístění však neměli, ale takový prostě sport je, i když prohra s USA v osmifinále byla pro spoustu fanoušků hodně hořká. Všechny vnější i vnitřní události kolem hokejového týmu se také podepsaly na trenérovi Aloisi Hadamczikovi, který po příletu do ČR oznámil odchod od reprezentačního týmu. Jeho nástupcem je Vladimír Růžička z pražské Slavie.

K olympiádě je ještě taky nutná zmínka o Soči-parku na Letné, kde mohli nejen Pražané sledovat pod otevřeným nebem živé přenosy na velkoplošných obrazovkách, zkusit si curling, střílení na bránu s pukem, sjet umělou „sjezdovku“, zahrát si hokej, vyzkoušet biatlonový areál či se jen tak projet na bruslích po 800m dlouhém ledovém okruhu. Byl to opravdu dobrý nápad, stejně jako jeho realizace a na lidech bylo vidět, že si to všechno moc užívají.

Kromě olympiády ještě stojí za zmínku atletický halový meeting Prague indoor, který se konal v O2 aréně 25. 2. 2014. Nejlepším českým výsledkem bylo bezpochyby překonání evropského halového rekordu na 500 m Pavlem Maslákem, úřadujícím šampionem na „čtvrtce“ (400 m) jak v hale, tak pod otevřeným nebem.

Výhledově se ve vrcholovém sportu můžeme těšit tradičně po OH na Zimní paralympijské hry taktéž v Soči. Zároveň se již rozběhla jarní část fotbalové Ligy mistrů, čeká nás také ještě MS v hokeji, v halové atletice, tenisové turnaje a mnoho dalšího… Sportovní fanoušci mají zkrátka stále co sledovat!

Marek Šimoník 3. B

Z vrcholu na dno a zpět

aneb nejdůležitější pro realizaci našich přání je určit si cíl

Začala jarní část fotbalové sezóny a já byl opět po vánoční přestávce připraven udělat vše pro to, abych mohl hrát první ligu s kluky, kteří byli o rok starší. Vždy jsem byl uchvácen komfortem, který byl pro hráče prvního dorostu Dukly zajištěn. Tréninky byly denně. Věděl jsem, že musím udělat více pro to, abych mohl být mezi nimi. Liga mě velice lákala. Posilování a protahování byla moje každodenní náplň po tréninku. Po dvou měsících intenzivní práce a touhy dostat se tam konečně přišla radostná zpráva. Poprvé jsem byl nominován do nejstaršího dorostu Dukly. Sobotní zápas jsme vyhráli, a i přesto že jsem střídal až ve 2. poločase, jsem svým výkonem oslnil. To byla vstupenka pro následující zápas. Během týdne mi trenér sdělil, že budu v základní sestavě. Začal se mi realizovat sen.

Večer před samotným zápasem jsem slavil výročí se svojí přítelkyní. Zavítali jsme do výborné pražské pizzerie. Celá večeře se odehrála ve velice příjemné atmosféře. Tím více mi nyní vrtá hlavou, proč jsem tu noc nemohl usnout? Propadl jsem snad nervozitě nebo jsem vypil velké množství coly? Následující den jsem nebyl ve své kůži. O to hůře, že to byla moje premiéra v základní sestavě. Po důkladném rozcvičení jsem se cítil poněkud lépe a nastoupili jsme k utkání. Běžela 10. minuta utkání, když mne spoluhráč vyslal do gólového úniku. Pro vstřelení branky mi v cestě stál již jen brankář, který se blížil závratnou rychlostí. Právě on se mi stal osudným, on mi změnil život. Ve chvíli, kdy jsem si předkopl balón vpřed, mě jeho kopačka zasáhla. Po zákroku jsem letěl chvíli vzduchem a bylo jasné, co bude následovat. Jen křik, pláč, zhrozené tváře, panika a sanitka. Můj kotník byl tříštivě zlomen a šlachy přeťaty. Ze dne, který měl být pro mě nejlepší, se stal nejhorší. Ještě ten den mě operovali, a tak skončila slibná kariéra nadějného fotbalisty.

Po sedmi dnech strávených v nemocnici jsem byl konečně propuštěn domů. Začal mi téměř nový život. Prognóza byla strašlivá. Svoji kariéru jsem musel ukončit a zůstal jsem závislý na pomoci druhých. Během zotavování mne přišli navštívit trenéři, kteří mi dali něco neobvyklého. Po jejich odchodu mé negativní myšlení pominulo a hlava začala myslet pozitivně. Každá pomoc byla důležitá. Rodina, přítelkyně i přátelé. Přesto po návštěvě těchto pánů se stalo něco výjimečného. Začal jsem věřit, že se uzdravím! Velice mi pomohl film Tajemství a kniha Cesta pokojného bojovníka.“ Moje životní heslo „když nemáš cíl, nemůžeš trefit“, mě začalo vyzdvihovat.

Mé myšlení se změnilo. V tuto chvíli bylo nejdůležitější věřit a určit cíl, který mne bude vést. Vše se začalo obracet k lepšímu a já nepropadal hroznému osudu a předpovědím lékařů. Při pravidelných kontrolách u doktora, který mě operoval, vždy žasli nad velkým pokrokem, který jsem udělal. Postupně jsem začal chodit s berlemi a po 5 měsících pozvolna i bez nich.

Zdá se, že z největšího problému svého života jsem v rámci možností venku. Fotbalu jsem se věnovat nepřestal a stal jsem se trenérem malého celku v Praze. Před měsícem mi bylo nabídnuto trénování mého oblíbeného týmu, Slavie Praha. Rodina i moje přítelkyně mě velmi podporují.

V životě je nejdůležitější věřit. Když upřeme své myšlenky na určitý cíl nebo touhu a uděláme vše pro to, abychom dosáhli maxima, věřím, že nic není nemožné. Když se nám v životě něco nepovede nebo zhroutí, neměli bychom propadat panice a vzdát něco, na čem jsme pracovali nebo co nám nevyšlo. Pozitivním myšlením a touhou můžeme odvrátit to, co nechceme, a stanovením rozumného cíle můžeme dosáhnout toho, co si přejeme. Osobně jsem nyní velice šťastný z toho, že můžu alespoň chodit a dále se věnovat různým aktivitám, kterým bych se s omezením věnovat nemohl. Vážím si maličkostí a užívám si života takového, jaký je. To z nás totiž dělá šťastné lidi.

Jan Soukup 3. D

Jak vyhrát casting a natočit reklamu

Chtěla bych popsat jeden ze svých největších zážitků, který se mi kdy stal. Vyhrála jsem konkurz a natočila reklamu na McDonal's pro Francii. A jak to všechno začalo?

Kdysi dávno jsem se zaregistrovala do jedné agentury, bylo mi asi 15 let. Tehdy mi tam řekli, že jsem nevýrazná a že mě zařadí pouze do komparsové skupiny. Ze začátku jsem z toho byla trochu zdrcená, ale člověk nikdy neví.

Hodně dlouhou dobu se mi neozvali. Ale letos v září mámě přišla SMS. Pozvánka na casting. Psalo se tam, že hledají mladou dívku, která vypadá přirozeně, že je to reklama na McDonald's pro Francii, honorář 15 000 na den a buyout 15 000. Buyout, to je poplatek za to, že váš obličej je rozpoznatelný a je vidět v reklamě po nějakou určitou dobu. Natáčet se mělo 2 dny.

Byla jsem celá šťastná a nadšená. Už jsem si představovala, co si koupím za ty peníze, že si splním svůj sen a koupím si zrcadlovku. Ale ještě nebylo vyhráno, ještě mě nevybrali. Castig se konal hned další den u nás v Holešovicích, takže jsem to měla kousek. Hned po škole jsem tam utíkala, abych nepřišla pozdě.

Když jsem tam dorazila, spadla mi čelist. Bylo tam tolik lidí! Byla jsem nervozní z toho, jak jsou všechny nalíčené, upravené, oblečené a já ze školy, s baťohem, v teniskách, nenamalovaná a trochu i pocuchaná, s mastným obličejem. Napadlo mě: „Mám vůbec šanci?" nakonec jsem si nejistě vzala přihlášku a vyplnila údaje.

Jdu na to!

Pak nás nějaká paní odvedla do místnosti, kde viselo obrovské bílé plátno, nad ním velký reflektor, vepředu stál plešatý chlápek s foťákem pověšeným na stativu. Když jsme odevzdávali vyplněné listy, všechny ty holky se na mě dívaly, jako kdybych byla nějaká mimoňka. Na jejich obličejích bylo vidět, co si myslí: „Co ta tu dělá? Nemáš šanci!" Chtěla jsem se otočit a odejít, ale řekla jsem si NE, když už jsem tu, tak to aspoň zkusím. Dozvěděly jsme se, co vlastně teď máme udělat. Měly jsme se do kamery představit v angličtině, francouzštině nebo nanejhůř v češtině a pak zahrát scénku. Pak nás rozdělili po třech a na mě nezbyla trojice. Takže jsem se měla posadit na gauč a čekat. Byla jsem tak nervózní, že si to neumíte ani představit! Nervózní z toho, že mám mluvit v angličtině do kamery a že se na mě všichni budou dívat. Znervózněla jsem ještě víc, když ostatní začaly říkat, že jsou z hereckých konzervatoří a tak. No bylo to nejhorší čekání ze všech, když nepočítám čekání u zubaře. Šlo o to, zahrát scénku. Jsou prostě tři holky Sadrine, Marie a už si nepamatuju na jméno třetí dívky. Koupily si stírací losy a Sadrine vyhrála auto. Marie měla zahrát závist, ta druhá radost a Sadrine radost s překvapením a nadšením. Tak jsem tam čekala a čekala a čekala. Vystřídaly se tam všechny holky, pak přišli kluci, ti zas měli podávat tácy, stejně jako nějaké starší ženy. Jen já pořád nic. Konečně tam zavolaly dvě dívky, které se mnou tu scénku zahrály. Představovala jsem právě tu Sadrine. Byla jsem upřímně ráda, že to mám za sebou. Když jsem přišla domů, mamka se mě vyptávala, jaké to bylo a co jsem tam dělala a tak. Bylo to náročné.

Uběhl týden a nepřišla mi žádná SMS. Už jsem si říkala, že mě určitě nevybrali. Ale jednou po škole jsem se koukla na telefon a tam mi blikaly dvě zprávy. Čekala jsem, že to určitě bude Vodafone nebo nějaká jiná kravina. Dech mi ale vzala hned první tři slova: "Byla jste vybrána…" málem jsem z toho omdlela. No tak tohle jsem teda fakt nečekala! Taková radost a nadšení, kdybych mohla, tak bych skákala až ke stropu! Mamce jsem to nechtěla volat, chtěla jsem jí to říct osobně. Daly jsme si sraz na Václaváku. Když jsem jí to prozradila, její výraz stál za všechny prachy!

Konečné složení, Katka vpravo

Další den jsem měla jít na něco jako zkoušku, aby se na mě režisér podíval naživo. Byly tam ještě nějaké jiné holky, prý ještě není vybraná ta třetí dívka, tak to byl něco jako minicasting pro ně. Ten den jsem se seznámila s Danielou. Je to hrozně fajn holčina. Trvalo to asi hodinu. Pozítří jsme se pak měly dostavit do studia Jinonice na kostýmovou zkoušku.

Ten den hrozně pršelo a já jsem trochu nestíhala, protože jsem nemohla najít autobusovou zastávku. Než jsem ji našla, už jsem měla nohy mokré až po kolena. Jel tam bus číslo 179, jenže tahle linka zrovna končila asi 5 zastávek před tou, kterou jsem potřebovala! Celkem jsem se lekla, protože 179, která jede dál, jezdí pouze 2× za hodinu! Čekala jsem asi 15 minut. Nakonec přijela a já jsem se cítila už víceméně v klidu. Jenže v buse se mi stala taky příhoda! Přes uličku vedle mě jela taková hrozně zvláštní ženská, mohlo být jí kolem 55 let, měla zářivě růžový telefon a růžová sluchátka.

To mě zaujalo, ale ona se pak začala tak hrozně divně natřásat, a jakože tančit. Fascinovaně jsem na ni zírala! A pak se na mě začala ksichtit, a najednou na mě zařvala: „Nečum!“ To mě úplně dostalo, chtělo se mi hrozně smát. Naštěstí jsem už vystupovala. V dešti jsem utíkala až do toho natáčecího studia. Abych to trochu přiblížila, takové natáčecí studium vypadá jako obrovský hangár, ke kterému je napojená další budova s pokoji a dalšími jinými místnostmi. Tam už na mě venku čekal s deštníkem Pavel, týpek, co se tam o nás staral. Omlouvala jsem se, že jdu pozdě. Ale prý nic se neděje, ať jsem v klidu a pak se začal hned vyptávat, jestli mi nic nechybí, jestli si nechci dát na zahřátí čaj nebo kávu. Pak jsem se potkala s holkama, s kterými jsem měla natáčet. Odvedli nás do místnosti, kde stály obrovské regály s oblečením a botami a začalo to! Asi 5 hodin nám vybírali oblečení. Bylo to náročné, protože tam pak přišel režisér a jeho zástupce, začali s tím oblečení sekýrovat maskérky, které nás pak asi 150x převlíkaly. Ono se to nezdá, ale když jsme končili, už byla tma, ale jelikož jsme v téhle branži byly pro tentokrát něco víc, tak nás vezli domů autem. Za tuhle zkoušku jsme pak dostaly 7 500 Kč.

Další den byl nástup v 6:30. Vstávání bylo náročné. Stihla jsem se nějak oblíknout a vyčistit si zuby. A když jsem vylezla před dům nenalíčená, neučesaná, stálo tam auto. Ten osobní řidič mě fakt zarazil. Vyšel z auta, popřál mi dobré ráno, otevřel dveře a odvezl mě do natáčecího studia. Tam si mě hned převzal Pavel a odvedl mě k té nejvíc luxusní snídani, co jsem kdy viděla! Na stolech bylo úplně všechno, na co si člověk vzpomněl! Nabízeli mi čerstvě vymačkaný pomerančový džus, kávu, čaje, bylo tam asi 5 druhů všelijakých párků, slanina, dokonce i krupicová kaše. Bylo tam prostě všechno! Po snídani nás odvedli do maskérny. Tam si nás do parády vzali vizážisti, cítila jsem se jako v pohádce, všichni kolem nás skákali. A pak přišla ta důležitá část toho všeho, museli jsme jít na plac točit. Bylo to hodně náročné, když na vás asi 60 lidí ze štábu pořád kouká. A obrovské reflektory byly tak nažhavené, že když jsme seděli pod nimi, tak se nám jednu chvíli dělalo fakt mdlo. Sice nám každičkou chvíli nosili pití, ale to nestačilo.

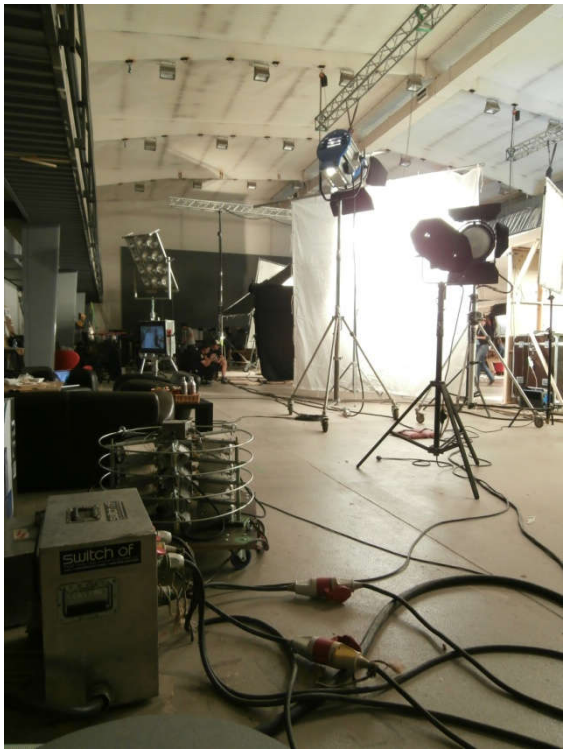

Pod žhavými světly reflektorů ve studiu bylo pořádně horko

Kolem 2.–3. hodiny jsme měli oběd. Zase to pro mě bylo něco neuvěřitelného. Měli jsme na výběr z 8 jídel. Chudáci lidi z komparzu měli jenom omeletu a párky. Po obědě se zase točilo. První den byl hodně náročný, já jsem byla nervózní, abych něco nezkazila. Zvukař mi připevnil pod oblečení mikrofon, takže slyšel všechny rozhovory, co jsme jen tak čistě mimochodem řešily s Dominikou během pauzy. Bylo to vtipné. Ten den se zdál nekonečně dlouhý. Když jsme skončili, už bylo po půlnoci. Řidiči nás zase odvezli domů a ranní nástup byl

zase v 6:30. Jen jsem se osprchovala a zalehla do postele.

Další den to probíhalo podobně. Ale když se blížil večer, ukázalo se, že se porouchala kamera, která byla jediná v celé České republice, nejbližší další byla až v Berlíně. Naštěstí se to opravilo, technici byli šikovní. Ale kvůli zpoždění nám řekli, že se natáčení protáhne na celý další den. Mně to nevadilo, dalších 15 tisíc neuškodí. A pak, zvykla jsem si, že se o nás tak hezky starají. Ten poslední den byl z hlediska jídla nejlepší, k obědu jsme měli krevety a lososa (kromě spousty dalšího). Když jsme dotočili poslední záběr, kluci ze štábu nám dali obrovské kytice a chtěli se s námi vyfotit. Fakt jsem se cítila jako hvězda.

Byl to prostě nezapomenutelný zážitek.

Katsiaryna Parkhomenko 3. A

Prokrastinace

Prokrastinace je výrazná a chronická tendence odkládat plnění (většinou administrativních či psychicky náročných) povinností a úkolů (zejména těch nepříjemných) na pozdější dobu.

Z nějakého důvodu se mi toto slovo velmi líbí. Snad protože tak často „prokrastinuji“. A myslím si, že každý to zná, a jestli ne, velmi tomu člověku závidím.

Každý zná ten pocit, když kouká například na svůj oblíbený seriál a zároveň si říká, že by měl jít něco dělat. Úkol z němčiny, test z angličtiny, BOČ, napsat školitelce, přečíst povinnou četbu, uklidit, jít si zacvičit. Tolik nepřeberných možností, stačí si jen vybrat, ale co uděláte vy? Začnete stahovat další epizodu. Povinnosti přicházejí a kupí se. Ale je toho tolik, že vlastně ani nevíte, kde začít, a tak neděláte nic. Vlastně ano, děláte, pravděpodobně koukáte na facebook a říkáte si, proč tam ještě máte profil, když je to akorát stránka plná gifů, rádoby vtipných obrázků, stupidních statusů a fotek před zrcadlem. Až se vám skoro zdá, že by bylo i zábavnější dělat nějakou povinnost. Ale koneckonců je to tak fyzicky i psychicky náročná činnost, že to ještě odložíte. A prokrastinujete. A stále prokrastinujete. Termín odevzdání povinné četby se blíží, vy se koukáte na seriál. Čtete si tu novou knížku, čtete si tu starou knížku, čtete všechny knížky, krom té, kterou byste číst měli. Hodiny tikají a dny plynou. A co děláte vy? Ne, ne. Vy se neflákáte, vy čekáte na perfektní moment k tomu začít, možná vám nesvědčí konstelace hvězd.

Nakonec se stejně dokopete začít tedy pracovat. Na příklad na BOČ. Kdyby někdo popisoval moje psaní „bočky“ v průběhu práce, vypadalo by to asi takhle: donesla jsi počítač do obýváku, gratuluju, zapnula jsi Word, gratuluju po druhé, šla jsi do pokoje, zapomněla jsi, co jsi chtěla, koukla ses na nový díl Misfits, vzpomněla sis, donesla jsi knížky do obýváku, otevřela jsi knížky, pozoruješ mouchu, moucha odletěla, pozoruješ knížky, knížky nebzučí ani nelítají, nemají tím pádem pro tebe žádnou hodnotu, knížky pozorují tebe (wait, what?), koukáš na nový díl American horror story, jíš, „čekuješ“ facebook, pořád jíš, knížky tě telepaticky volají, jsi silná mysl, odoláváš jim, koukáš na staré díly Game of Thrones, čteš Game of Thrones, jíš, znovu čekuješ facebook, otevíráš knížku na straně xy, čteš stránku a pak zjistíš, že vůbec nevíš, co jsi to právě přečetla, v životě jsi neviděla tolik cizích slov, píšeš první odstavec, napsala jsi první odstavec, cítíš se dobře, teď už to půjde samo, čekuješ facebook.

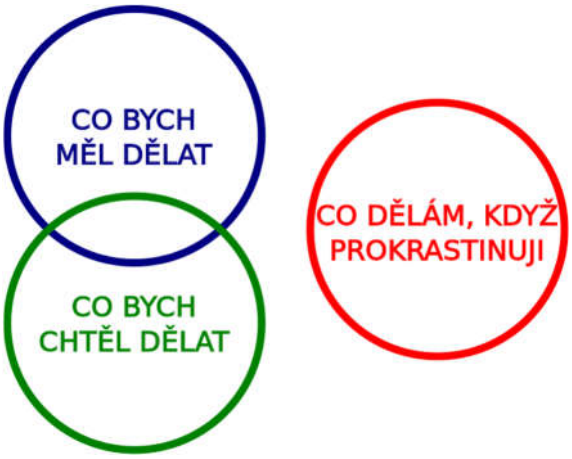

1. Wikipedie, otevřená encyklopedie. Prokrastinace. [Online] 2013.

[Citace: 29. Listopad 2013.] http://cs.wikipedia.org/wiki/Soubor:Prokrastinace.svg.

Pak se okolí nestačí divit, když píšete Bočku 8 hodin a máte 5 stránek. A co za to může? Prokrastinace, dá se pod ni zařadit skoro celý můj den, protože většinu času dělám něco, abych odložila něco dalšího, nakonec člověk přeci nejlíp pracuje pod tlakem.

Jedna z věcí, kterou často odkládáme, je například spaní (něco o tom vím, právě je půl druhé ráno). Pokaždé, když pak vstáváme, vyčítáme si své vlastní rozhodnutí o tom, někomu odepsat, sestavit vesmírnou loď, přečíst si další kapitolu, napsat studii o nesmrtelnosti chrousta a tak podobně. Hodně často něco tak dlouho odkládáme, až si na to vzpomeneme právě před spánkem, pak máme dvě možnosti, odložit spánek, nebo úkol. Ne vážně, kdo by odkládal spánek kvůli úkolu, to se stihne o přestávce.

Je to přirozené, je to každodenní a nikdy se z toho nepoučíme! Je to prokrastinace a to je to, co mě na tom udivuje, hned teda po tom, jak to slovo zní. A proč to teď čtete? Nemáte náhodou jít něco dělat?!

Šárka Bouzková 2. B

Prokrastinací k BOČ?

V tomto článku se budu zabývat prací, kterou všichni znáte. Jestli je na gymnáziích ojedinělá, to nevím, to se mohu jen domnívat. Je zřejmé, že studenti s ní ale mají problémy.

Tato práce se jmenuje BOČ. Noční můra většiny studentů. Práce je podobná bakalářským pracím na vysokých školách. Má nás připravit právě na pozdější studium. Jenže jak nás na to připraví, když nikomu nedojde, že je to pro nás přínosné. Moderní student věnuje škole a věcem do školy tak maximálně hodinu denně. Nějakou práci nedělá a oddaluje ji. A jak ji student oddaluje a oddaluje, tak si ani nevšimne, že za dva týdny je termín odevzdání. Na poslední chvíli teprve začíná pracovat a nějak se nad tím zamýšlet.

Studentova nálada postupně klesá, až nakonec dopadne na dno. Botičská odborná činnost vyžaduje, aby měl student svého školního školitele. Pokud tedy práci nedělá, přidělává tím starosti nejen sobě, ale i svému školiteli. Je mi jasné, že kantoři jsou zde od toho, aby nám umožnili něco se naučit a pomoct nám. I když se stávají i případy, že kantor je svou prací otráven a na studentech si léčí své nervy.

Nechci říct, že většina studentů jsou povaleči a flákači. Chtěl bych však apelovat na všechny takové. Odsuňte zadnici z postele, dejte pryč počítačové hry a začněte něco dělat. Je to pro vaše dobro. A vy tím můžete jen získat. Já vím, je to těžké a někdy to nejde úplně lehce, ale jde to, to mi věřte. A uvědomte si, že svojí leností neubližujete jenom sobě, ale i jiným, ať to jsou kantoři nebo vaši

rodiče. Vždyť právě vaši rodiče pro vás chtějí určitě jen to nejlepší a mají vás rádi. I flákač může projít úspěšně touto školou, ale sebe obírá o cenné znalosti a zkušenosti. Následkem toho se může stát, že se nedostane na vysokou školu a zamezí tím získání své vysněné práce.

A proto – učte se studenti. Ať něčeho dosáhnete a máte vůbec z čeho žít. Učte se teď, dokud je to snadné, později už to tak jednoduché nebude. „Učení v mládí je rytí do kamene, učení ve stáří je rytí do písku."

Zeptal jsem se na závěr jednoho svého spolužáka, jak to vidí on.

Jaké máš zkušenosti s prací BOČ?

„Bočku považuji za přípravu na bakalářskou práci a seznámení se s „vědeckou prací". Navíc mi to pomáhá rozvíjet své schopnosti v oblasti, která mě zajímá."

Co si myslíš o lenosti?

„Prokrastinace je můj každodenní chleba. (Dodává se smíchem)"

Jak je to podle tebe s leností na naší škole?

„Samozřejmě s množstvím povinností prokrastinace roste. Pravdou je, že povinností máme mnoho, ale stále si myslím, že v našem podání se nejedná o lenost, ale nezodpovědnost."

Jsi spokojen s touto školou?

„Samozřejmě, myslím že, abych navázal, Bočka je výjimečná příležitost se seznámit s vědou tak, jak může vypadat, a mnoho škol nic podobného nemá."

Jaroslav Pavelka 3. D

Komiksový seriál Šárky Bouzkové

ZE ŠKOLNÍ PRAXE 2

TAHÁKY

Jak je vidíš před testem:

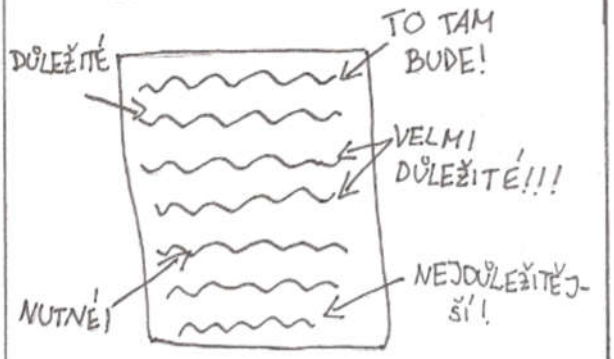

Jak je vidíš při testu:

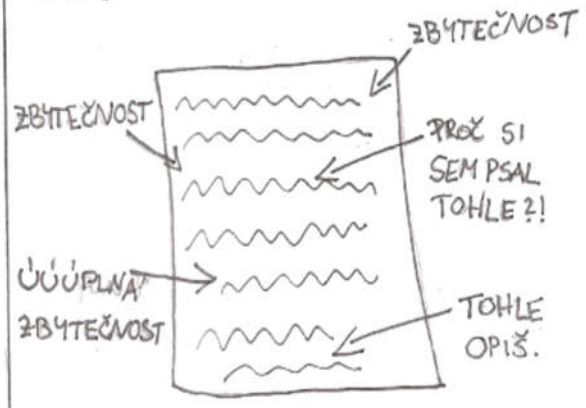

ÚPLNĚ PRVNÍ LABORKY Z CHEMIE NA GYBOTU:

Jak sis je představoval:

Jak proběhly:

SPOLUŽÁKOVA SVAČINA, KDYŽ TY JI NEMÁŠ:

Jak to vypadá:

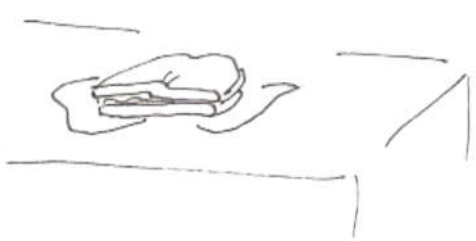

Jak to vidíš:

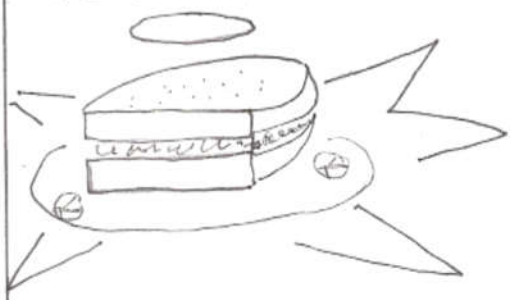

Křížovka

1. nukleus nebo také karyon
2. sůl kamenná
3. opora těla
4. protium, deuterium a tritium jsou …… vodíku
5. samičí pohlavní buňka
6. základní jednotka termodynamické teploty
7. množství nějaké veličiny na jednotku objemu, stavová veličina
8. vzduchoprázdno
9. interpunkce používaná v otázkách

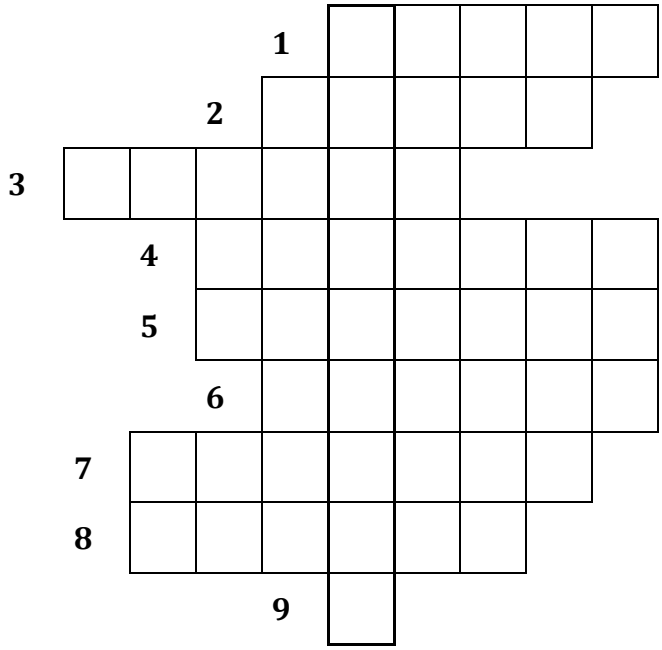

Sudoku

Řešení na str. 31

		2			3			
		7	8					
4					1	5	8	
	3	9			2			
		4	3		8	1		
			5			7	9	
	1	8	4					7
					6	2		
			9			3		

Co se chystá

Výstava výtvarníků z GB

Kreslíte, malujete, děláte keramiku, šperky nebo tvoříte nějaká jiná výtvarná díla?

Chtěli bychom v prostorách SVČ v suterénu školy uspořádat koncem školního roku akci, na které byste to vše mohli představit. Výstava by mohla být prodejní s tím, že by peníze získal tvůrce nebo by výtěžek mohl být věnován na dobročinné účely, např. nadačnímu fondu Magdaléna, s nímž jsme navázali spolupráci.

V případě zájmu prezentovat svá díla „Gyboťákům“ tímto způsobem kontaktujte prosím do pátku 4. 4. prof. Marešovou nebo Kulhánkovou. Budeme vděčni i za nápady či připomínky k uspořádání výstavy (ústní i písemné).

Pár slov o Magdaléně:

Nadační fond vznikl na podporu všem, kteří se jakýmkoli způsobem dostali či dostávají do kontaktu s onkologickým onemocněním. Na podporu pečujících a nemocných, celých rodin. Vznikl s cílem poskytovat v rámci svých možností podpůrnou pomoc lidskou, psychosociální, odbornou a finanční.

Poskytnout pomoc tam, kde nemůže zdravotnické zařízení ani stát. Zmírnit dopad nemoci na život pacientů a jejich okolí, pečovat o psychiku, ukázat možnost zachování si plnohodnotného života v nemoci, odstranit pocit izolace nemocného i pečujícího, zmírnit všudypřítomný strach a obavy.

Umožnit setkávání se s lidmi se stejným osudem jinde než v nemocnici, najít nové vztahy a potěšit svoji duši.

Více na http://www.nfmagdalena.cz/

Pište řediteli

Na základě zájmu některých studentů chceme od příštího čísla zavést rubriku s tímto názvem.

Máte-li nějaké dotazy, poznatky, připomínky k chodu školy, k jejímu vedení, k výuce atd., můžete napsat k nám do redakce (student@gybot.cz) nebo se obrátit na kohokoli z redakční rady, my se zeptáme za vás a uveřejníme v nejbližším čísle odpověď či stanovisko pana ředitele nebo toho, kdo za danou problematiku zodpovídá.

Totéž můžete učinit také prostřednictvím SCHRÁNKY DŮVĚRY umístěné ve 2. patře naproti kabinetu biologie. Bude-li záležitost naléhavá, nebudeme samozřejmě čekat na další vydání B-komplexu, ale získanou informaci dostanete okamžitě, zanecháte-li nám na sebe kontakt.

Anonymními podněty se zabývat nebudeme, ale v případě opodstatněného přání zůstane vaše jméno známo jen redaktorovi, na kterého se obrátíte, popř. výchovné poradkyni prof. Marešové, která zajišťuje Schránku důvěry.

Stáňa Marešová

Řešení sudoku ze str. 30

9	8	2	6	5	3	4	7	1
1	5	7	8	4	9	6	3	2
4	6	3	2	7	1	5	8	9
6	3	9	7	1	2	8	5	4
5	7	4	3	9	8	1	2	6
8	2	1	5	6	4	7	9	3
3	1	8	4	2	5	9	6	7
7	9	5	1	3	6	2	4	8
2	4	6	9	8	7	3	1	5

Tajenka křížovky: Jaro je tu?

Exkluzivní náhled do naší redakce!

Už jste si někdy říkali, jak to asi vypadá v takměř profesionální redakci? Ano? Tak to vám nepomůžeme. Ale můžeme vám poskytnout jedinečné záběry z tisku vašeho již po prvním čísle nejoblíbenějšího časopisu! Nezajímá vás to? Ale kdeže, zajímá! Protože právě takhle nějak se rozbíjejí tiskárny a ničí nervy. A teď už se nerušeně pokochejte pohledem na práci více či méně profesionálů: